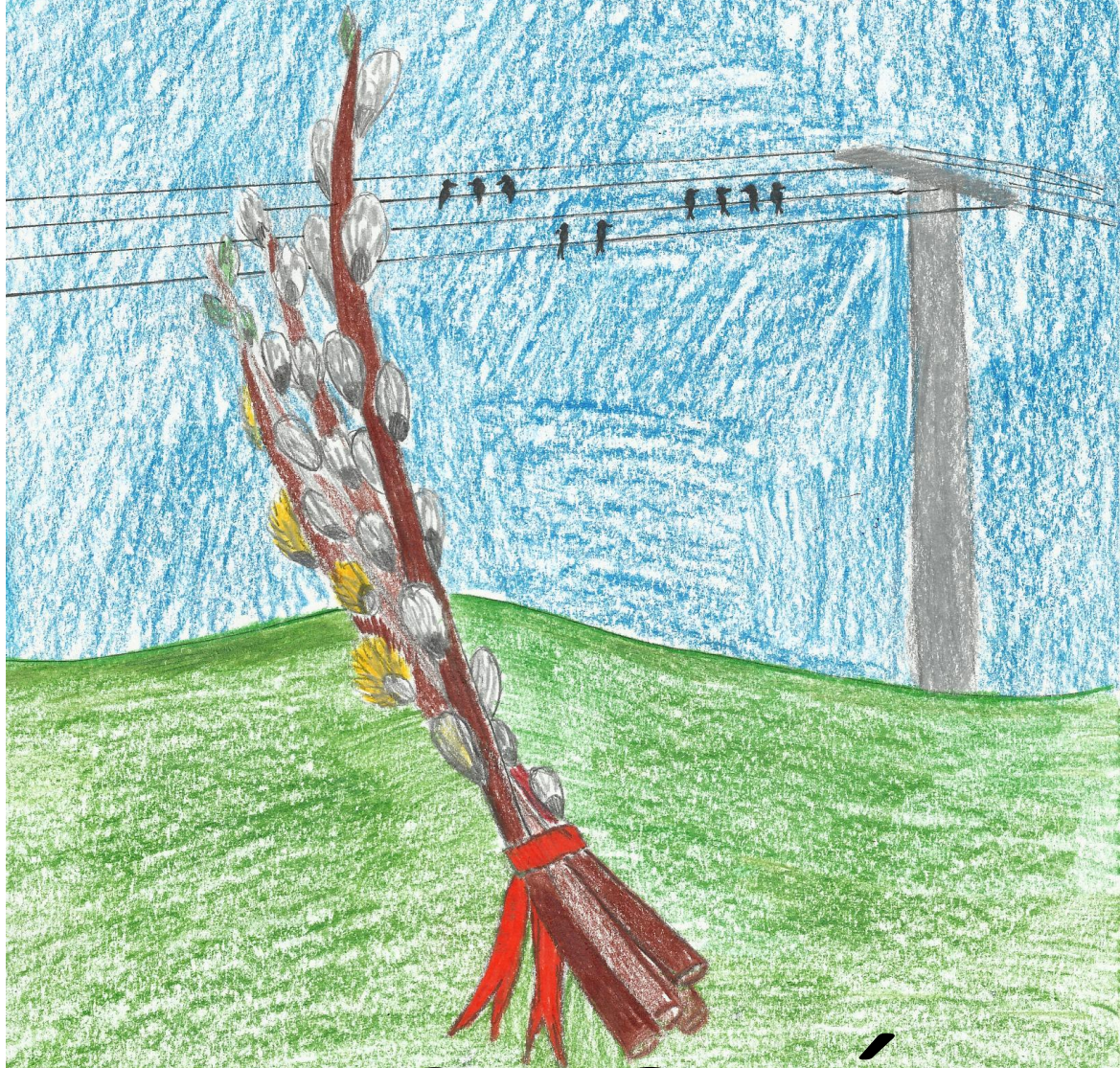

JARNÍ

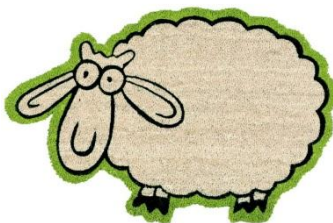
LERCHOVÁK

Vážení čtenáři,

dostává se Vám do rukou jarní číslo školního časopisu Lerchovák. Jeho obsah je různorodý, můžeme však přiblížit, jaké články si lze přečíst. Podstatná část časopisu je zaměřena na naše deváťáky. Blíží se konec školního roku, s ním se právě deváťákům otevírají nové, nepoznané obzory. Hned v úvodu se v anketě dozvíme, po čem se deváťákům snad další roky zasteskne, po čem naopak vůbec (nebo méně). Dále jsme v časopisu věnovali prostor lidem různých profesí, kteří popisují svůj běžný pracovní den. Snad zde (nejen) ne jeden deváťák nalezne inspiraci pro své budoucí snažení. Pak přijde trocha napětí – podíváme se na divoký západ mezi šerify a padouchy. Bude se střílet, utíkat, zatýkat... Své místo má zde i koutek poezie, ve kterém si zavzpomínáme na nedávno skončenou olympiádu. Pak přijdou na řadu příběhy, které jsou sice trochu podivné, ale daly určitě spoustu práce, slova v nich totiž začínají na stejné písmeno, či jsou poskládány pouze z jednoslabičných slov. Následují poutavé články na různá témata od našich stálých i nových přispěvatelů. A k ukrácení dlouhé chvíle o přestávkách nabízíme poslední stránku časopisu.

Krásné jaro a příjemné čtení Vám přeji

všichni přispěvatelé.

(Křížovku na poslední straně pro nás připravily Tereza Štěpánová a Hanka Knězová, autorkou titulní strany je Gabriela Fránková ze 7. B)

OBSAH

Anketa	4
Můj obvyklý (ne)pracovní den, Kristýna Berková	6
Můj pracovní den, Eva Medved'ová	7
Můj běžný pracovní den v reklamní agentuře, Renata Kraucherová	7
Můj běžný pracovní den, Martina Hejplíková	8
Můj pracovní den, Bára Tvrdá	9
Jeden den na divokém západě, Aleš Černý	10
Jeden den na divokém západě, Patrik Hošek	10
Jeden den na divokém západě, Milan Křížek	11
Red Pete's story, Red Pete	12
Olympiáda, Zdeněk Galuška	13
Příběh od P, Pašavová Petra, Kopačková Simona	13
Pštrosovi, Skolková Michaela, Štěpánová Tereza	13
Podivný příběh, Alena Fořtová, Andrea Nová	14
Příběh od P, Kryštof Smetana, Václav Frolík	14
Jednoslabičný příběh, Hana Knězová, Soňa Adámková	14
Karkulka, Katka Jará	15
Mařenka, Denisa Kellerová	15
Co vypráví strom, Jiřina Kašparová	16
Dárek, který mi změnil život, Adéla Brožová	17
Dárek, který mi změnil život, Míša Hejplíková	17
Jak jsem se stal slavným, Marek Charvát	18
Reklama, Jakub Řáha	19
Křížovka, vtip	20

Anketa pro deváčky

1. Bude se Ti po základní škole stýskat? Co Ti bude chybět?

2. Co Ti bude chybět méně nebo nebude chybět vůbec?

Některé odpovědi na 1. otázku:

„Bude se mi stýskat po kamarádech a kolektivu ve třídě.“

Aleš Černý, 9. A

„Po základní škole se mi ani moc stýskat nebude. Chybět mi bude akorát naše praštěná třída.“

Jiřina Kašparová, 9. A

„Jak se to vezme... bude se mi stýskat po některých spolužácích, se kterými dobře vycházím. Chybět mně budou kamarádi a někteří učitelé, s nimiž je sranda.“

Marek Charvát, 9. A

„Ano, bude. Chybět mi určitě budou spolužáci, kteří jdou na jiné školy, a někteří učitelé, již stáli při nás.“

Kristýna Berková, 9. A

„První stupeň byl super a postupem času se to začalo zhoršovat. Po škole se mi stýskat nebude, možná po kamarádech. Už se těším na střední školu. Budu zase v novém kolektivu a navíc jdu na školu, kterou jsem si vysnila před víc jak dvěma lety.“

Denisa Kellerová, 9. A

„Ano, bude se mi stýskat po škole. Budou mi chybět kamarádi.“

Petr Bartoš, 9. A

„Nejvíc se mi bude stýskat po lidech, co jsem tu poznala a s kterými jsem trávila většinu času. Pak i po některých učitelích a po té srandě, co tu někdy je.“

Bára Tvrdá, 9. A

„Ano, určitě bude. Bude se mi stýskat po našem skvělém kolektivu a samozřejmě i po některých učitelích. Budu na modrou školu ráda vzpomínat.“

Míša Hejplíková, 9. A

„Budou mi chybět kamarádi z nižších ročníků a většina spolužáků. Asi se mi zasteskne i po vyučovacích hodinách, kdy jsme nemuseli dávat tolik pozor a měli jsme jistotu, že to hravě doženeme nebo nás při testech budou jistit taháky.“

Diana Valentová, 9. A

„Po základce se mi rozhodně stýskat bude!! Bude mi chybět naše třída a rozhořčené obličejové učitelů, kteří se s námi trápili den ode dne víc a víc... Budou mi však chybět i jiní lidé na této škole.“

Jana Koutenská, 9. A

„Ano i ne. Bude mi chybět náš kolektiv a někteří učitelé. Je to už ale zvyk vydávat se každé ráno v 7:30 do naší modré školy, takže možná celkově se mi bude trochu stýskat.“

Dominik Jícha, 9. A

„Moc ne. Bude se mi stýskat po lidech tady ve škole.“

Kateřina Skypalová, 9. A

Některé odpovědi na 2. otázku:

(Těchto odpovědí je zde uveřejněno méně, neboť musela zasáhnout ruka cenzorova:), pozn. red.)

„Chybět mi bude úplně vše:)”

Míša Hejplíková, 9. A

„Chybět mi nebude arogantní chování některých učitelů a školní jídelna.“

Marek Charvát, 9. A

„Naše napůl rozpadající se třída.“

Diana Valentová, 9. A

„Nebudou mi chybět určití učitelé, nebudu jmenovat.“

Denisa Kellerová, 9. A

„Chybět mi nebudou hádky, které (jak už to tak bývá)vznikaly u nás ve třídě. No a potom ještě naše školní jídelna.“

Jana Koutenská, 9. A

„Musím i sem napsat, že po některých učitelích se mi opravdu stýskat nebude. Pak i po učení, ale jak všichni víme, na střední škole to bude ještě horší.“

Bára Tvrdá, 9. A

„Chybět mi nebude školní jídelna.“

Petr Bartoš, 9. A

„Nebude mi chybět obviňování z věcí, které jsme neudělali.“

Kateřina Skypalová, 9. A

„Chybět mi nebudou někteří učitelé a modrá barva úplně všude.“

Matěj Staněk, 9. A

„Určitě jsem zažila na škole chvíle, které nebyly zrovna růžové, ale i přesto budu ráda vzpomínat na modrou školu.“

Kristýna Berková, 9. A

Můj obvyklý (ne)pracovní den

U většiny z vás asi den začíná tím, že vstanete z teplé vyhřáté postele, i když už to pravděpodobně stojí mnoho sil. Pak se upravíte, dáte si ranní kafčo, možná cigaretku a razíte do práce. Někoho čeká den plný překvapení a radostí, někoho otravný šéf, jenž leze každému na nervy.

Ale teď už dost, měla bych psát o sobě a svém dni. Nevím, jestli čekáte, že se na dalších řádkách objeví, že jsem kosmonautka, sportovkyně, herečka, spisovatelka, nebo dokonce doktorka. To opravdu netuším, ale možná někoho překvapím, když řeknu: „Jsem bezdomovkyně.“ Jo, i to je takový job, kde se snažíte přežít. Každý den začíná jinak, nevíte, jestli vstanete, jaké vás čeká počasí, jestli vám někdo dá almužnu, či jestli seženete nějakou popelnicí, ve které na vás čeká hromada smradlavých, zkažených zbytků jídla. Nebojte se! Po chvíli si zvyknete a takový nový objev berete jako pěťihvězdičkový hotel. Jestli nevěříte, tak si to můžete zkusit. Ale troufám si tvrdit, že se neodváží ani jeden z vás.

Myslím, že bych měla začít pěkně od začátku, abyste rozuměli, jak jsem se k tomu dostala, a abyste neříkali, že jsem si to zavinila sama. To fakt nesnesu! Narodila jsem se v pátek 13. Února (trocha ironie nesmí chybět). Svého tatínka jsem nikdy nepoznala a maminka mi umřela v mých dvanácti letech, když se ufetovala k smrti. Pak mě čekaly nekonečné tahanice mezi pěstouny a děcákem. Když mi bylo osmnáct let, přišla svoboda, ale s ní i povinnosti pro holku, která nic neumí, nikdy nechodila do školy, protože ji tam nikdo nepřihlásil a sama dlouho nevěděla, že něco takového existuje. Pro takovou holku je docela těžké sehnat práci. A tak začal můj dospělácký život. Život bezdomovkyně.

Spím na lavičkách v parku, které v zimě pokrývá sníh s jinovatkou, v létě jsou rozpáleny slunečním žářem. Vstávám s prvními slunečními paprsky, které mě pohladí po tváři, a pomalu se přesouvám do centra města. Tam, kde jsou lidi, kteří pro mě představují zdroj obživy. Kleknu si někde u kraje silnice a začínám žebrot: „Prosím, alespoň trošku na polívčičku... prosím jeden peníz, můžu poprosit?“ Přichází odpovědi kolemjdoucích: „ Si vydělávej sama, ne... nezbláznila ses... co na mě mluvíš... víš, kdo já jsem, nevíš, jsi totiž trapka z ulice...“ A to jsem hodně slušná, nezacházím do detailů, protože mě samotnou někteří lidé děsí. Když po nějakém čase dostanu almužnu, jdu si za ni něco koupit, nejčastěji rohlík, chléb nebo trochu mléka – v tom lepším případě. Ale když nic nevyžebrať, jdu vyhledat velké přeplněné popelnice. Pro mě představují komoru s jídlem, pro ostatní děs.

Lehce nasycena se přesouvám do odpoledního parku, kde už si s předstihem vybírám „postel“. Když je úkol splněný, pozoruji šťastné páry, které se drží za ruce, rodinky s dětmi a představuji si, jaké by to bylo být matkou. Jak bych pojmenovala holčičku nebo chlapečka. Ale zpět do reality. Začíná se stmívat a park se mění na tiché čarovné místo, jež mi nyní poslouží jako ložnice. Ustelu si, stulím se do klubíčka a přemýšlím, jestli se zítra vzbudím, jestli dostanu peníze, jestli bude hezky, nebo bude pršet. Poté se pomalu, ale jistě propadám do říše snů. Ráno, když se vzbudím, jsem šťastná, protože jsem překonala další noc, protože vyšlo slunko, které mě hřeje, protože můžu dýchat čerstvý vzduch, který mě probouzí... Cením si věcí, jež mnohým unikají. Nevšímáte si jich, jelikož jste oslepeni dokonalostí umělého světa, ale ten pravý vám uniká. Zato mně ne! Jsem za to ráda, i když jsem bezdomovkyně.

Právě jsem vám popsala, jak tak nějak vypadá můj den. A jak nejspíš bude vypadat i zbytek mého života. Co říkáte, líbí se vám, nebo k němu cítíte odpor? Možná jsem to vzala horem dolem, ale jsou tu shrnuty všechny moje myšlenky. Myšlenky, které mě právě teď napadaly. A jaké myšlenky napadají vás, když to čtete?

Kristýna Berková, 9. A

Můj pracovní den

Budíček!!! Je sedm hodin. Sedím v autě a jedu do Sušice. Z Prahy je to strašná dálka, takže tam asi nikdy nedoedu. Je to ta největší díra na světě! Zjišťuji, když přijíždím do oné vesnice... nebo města? Snad proto, že je tu krásná příroda, natáčíme tu pohádku o divožence Aničce, která chce být člověkem. Fajn, takže kde máme maskérnu? Aha, jasně... budu je líčit pod širým nebem. Zlatá Praha! Tam si sednu, dám si kafičko (nebo tři), nalíčím ty „sošky“, kteří si o sobě myslí, jací nejsou herci, a jdu domů. Ale tady ne. Je ti zima, mám hlad, žízeň, bolí mě nohy a civilizace je daleko.

Dneska budeme stanovat – to né!!! Ještě nám do stanu vleze nějaká veverka nebo něco jiného a sežere nás. Nakonec jsem noc přečkala v autě s termoskou odporného čaje a s topením zapnutým na plné pecky. Ještě že už je ráno. Dotočíme a pojedeme DOMU!!!!

Eva Medvedová, 8. C

Můj běžný pracovní den v reklamní agentuře

V 6:00 zvoní budík. Je tak hlasitý, že se ozývá po celém bytě. Zvuk probudí vedle mě spícího přítele i mého psa, který si spokojeně podřimoval ve svém pelechu na chodbě. Teď už je ale v naší posteli, olizuje nám obličej a kňučí. I když se mi nechce vylézat z vyhráté peřiny, tak musím, protože myšlenka na to, že bych přišla pozdě do práce a můj pes by mi udělal loužičku v posteli, se mi přímo hnuší.

Otevřu tedy psovi dveře ven, pozdravím sousedy a jdu si udělat kafe. Mezitím co se mi vaří voda, se jdu obléknout. Všude po zemi mám rozházené plakáty, které jsem minulou noc dělala až do dvanácti hodin. Teď se mi po nich válí pes, který přišel špinavý ze zahrady. Už ale nemám čas ho okřiknout, protože je 6:49 a já mám být za jedenáct minut v práci. Rozloučím se tedy s přítelem a rychle běžím nastartovat auto.

Uff, je přesně 7:00 a já už sedím za stolem ve své kanceláři. V tu chvíli si vzpomenu, že mám do zítřka odevzdat návrh na plakát jedné divadelní hry. Ale protože mám před sebou ještě jeden úkol, musí plakát počkat na později.

Kurá. Je 17:10. Vše je hotovo. Konečně sedám do auta a frčím domů.

Renata Kraucherová, 8. C

Můj běžný pracovní den

„Crrrrr, crrrrr...“ zvoní na nočním stolku vytrvale budík v 5:30. Ospale ho vypnu, ale nechce se mi vůbec vstávat. Celou noc jsem přemýšlela nad případem, který mi přidělili v práci. Když už mě čas tlačí, vylezu z voňavých peřin a jdu se do koupelny umýt.

Jenže čas je opravdu neúprosný a hodiny ukazují 5:57. Rychle si jdu do kuchyně uvařit čaj a upéct tousty se šunkou. Tam sedí můj přítel, který mi snídani připravil a já tak mám trochu času navíc. Když se najím, jdu si do koupelny upravit vlasy a nalíčit si oči. V ložnici se převleču do riflí a halenkou a ustelu postele. Vzhledem k tomu, že jsme se nedávno nastěhovali, je tu trochu nepořádek. Ale i přesto se snažíme, abychom měli domov útulný. V 6:19 je nejvyšší čas vyrazit do práce a já bych opravdu nechtěla přijít pozdě, jako se mi to už jednou stalo. V předsíni si ještě přes sebe vezmu kabát, nazuju si boty a s kabelkou vyrážím ven.

Cesta naštěstí není dlouhá a do práce přijdu přesně v půl sedmé. Než dojdu do kanceláře, potkám kolegyni Janu, která na mě s úsměvem mává. Já jí úsměv oplatím a vejdu do své kanceláře. Hned jak otevřu dveře, vidím na velké nástěnce všechny fotky podezřelých z únosu pohřešovaného dítěte. Vedle nich visí fotografie svědků. Svalím se do měkkého křesla za psacím stolem a zase se na všechny ta tváře dívám. Dávám si všechny výpovědi svědků a další souvislosti dohromady, abych došla k závěru. Obávám se však, že tenhle případ je beznadějný. Lámu si hlavu další tři hodiny. Pak se znenadání objeví ve dveřích Jana s kávou v ruce. Vřele ji přivítám a na chvíli si dávám pauzu.

Náhle se na stole rozdrncí mobil. Překvapeně se na Janu podívám a ukážu jí neznámé číslo. Se zaujetím hovor přijímám a v telefonu se ozve mužský hlas: „Dobrý den, já jsem Václav Hájek a viděl jsem v televizních novinách případ o pohřešovaném dítěti.“ Napjatě jsem poslouchala, co mi poví a pobídla ho, ať pokračuje. „Když jsem šel minulý čtvrtek domů z práce, uviděl jsem podivnou ženu, v náručí držela dítě, které odpovídalo popisu v televizi.“ Poslouchala jsem jeho výpověď s otevřenou pusou. S nadšením a hlavně s nadějí jsem mu poděkovala a vyzvala ho, ať se co nejdříve dostaví k sepsání výpovědi a poskytnutí popisu té ženy. Asi za půl hodiny je Václav tady. Dá nám popis podivuhodné ženy a zopakuje výpověď o tom, co viděl. V půl sedmé večer konečně odcházím z kanceláře s novou nadějí na šťastný konec.

S úlevou od velkých starostí otevírám vchodové dveře od bytu. Najednou koukám, že je v kuchyni tma a svítí jen několik vonných svíček. S rozzářeným úsměvem sleduji připravený jídelní stůl s večeří, svíčkami a vínem. Z obývacího pokoje se vynoří přítel a pobídne mě, ať si sednu. „Uděláme si krásný a klidný večer. Zasloužíš si to, vždyť máš dvacáté šesté narozeniny,“ řekl mi.

Martina Hejplíková, 8. C

Můj pracovní den

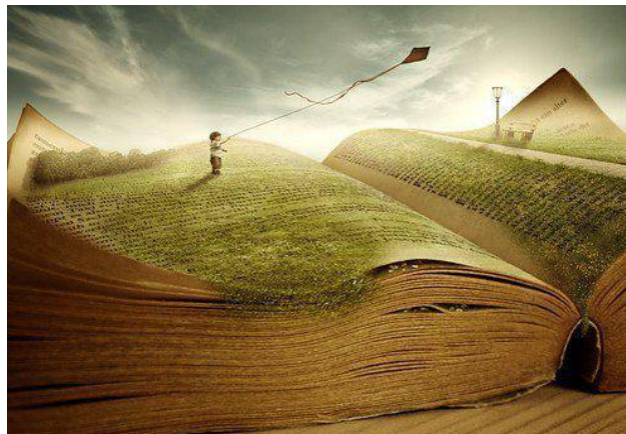
Můj den začíná pokaždé jinak. Jelikož si můžu vstávat, jak chci, většinou vstávám kolem desáté hodiny ranní. Vezmu si něco k jídlu a vyrážím do města se svým nejlepším přítelem, netebookem.

Často si vybírám svou oblíbenou kavárnu a sedím v ní klidně i tři hodiny. K psaní si často dám čaj nebo i nějaký zákusek. V kavárně stíhám napsat i několik kapitol. Někdy se inspiroji lidmi, kteří v kavárně sedí. Třeba Josefína, hlavní hrdinka příběhu. Ve skutečnosti popisuje ženu, která obsluhuje. Má dlouhé hnědé vlasy a většinu času se usmívá. Nikdy jsem ji neviděla se mračit, nebo aby byla nepříjemná. Nebo Frederik. Ve skutečném životě je to velmi pohledný a velmi příjemný mladík.

Když mi nápady začnou utíkat z hlavy, zvednu se a vrátím se zpět do svého celkem skromného bytu v jedné z newyorských ulic. Cestou si koupím něco k jídlu a většinou píši až dlouho do noci. Nemám dané, co mám kdy dělat, a proto si žiji, vlastně jak chci. Jediná starost, co mě tíží, je datum odevzdání daných kapitol.

Moje práce je zároveň můj koníček, kterému se můžu věnovat pořád. Můžu se oprostít od problémů normálního života a každý den žiji ve svém vlastním světě. Světě, který znají jen čtenáři mých knih. Je to svět bez problémů a bolesti, které nám přináší běžný život okolo nás.

Bára Tvrdá, 9. A

Jeden den na divokém západě

Je sobota ráno a já vstávám z postele. Jdu se umýt a manželka na mě volá: „Miláčku? Co by sis dal k snídani?“ Já odpovím: „Fazole a hovězí steak!“ Půjdu do kuchyně a na stole krásná snídaně. Nasnídal jsem se a odešel jsem do práce. Pracuji jako šerif.

Celý den se nic nedělo, normální klidný den, pivíčko a nějaké ty steaky. Však kvečeru slyším střelbu. Tak vyjdu ven a tam čtyři padlí muži. Zavolal jsem chlapy, ať si stoupnou k hradbám, aby se nikdo do vesnice nedostal. Najednou jsem u západní brány slyšel střelbu. Nasedl jsem na koně a jel jsem tam. Najednou vidím, jak nás obklopili bandité. Zakřičím: „Ukončete palbu, počkáme, až se dostanou blíž!“ Ostatní muži popadli zbraně, nasedli na koně a vyrazili na svoje pozice. Čekali jsme, až se přiblíží, abychom mohli zahájit palbu. Slyším kobyly, jak se blíží, a najednou se zpoza kopce vynoří stovky banditů. Střelba trvala tři hodiny. Po náročné střelbě se banditi vzdali a zdrhli.

V ten večer se rozhodlo pár lidí opravit hradby. Šel jsem se podívat, co pravili, a řekl jsem: „Rád bych vám pomohl, ale musím bejt v kanceláři!“ V kanceláři jsem usnul únavou a probudil jsem se až ráno.

Aleš Černý, 9. A

Jeden den na divokém západě

Moje jméno je Johnny Jamall Janim. Jsem velitelem banditů Johnny's brothers. Jsme velmi malá skupina, ale stále verbujeme nové Johnny. Zatím jsme čtyři: já, Johnny Jach, Johnny Jimi a nejstarší z nás Johnny Jenkins.

Na divokém západě jsme velmi slavní, ale ve špatném směru. Jsme známi také pod názvem „Hodní banditi“. To se nám vůbec nelíbí a tento názor jsme se pokusili mnohokrát zlomit, a to různými způsoby. Vykrást banku, ukrást stáda koní, přejmenovat skupinu, unést ženu guvernérovi, nic však nepomohlo. Ale je to možná kvůli provedení našich činů. Na banku jsme se zamaskovali, ukradením koní jsme jen dokázali, že jsme maximálně tak tupci, ne banditi, protože jsme omylem ukradli naše vlastní koně. Po přejmenování na „Zlí hoši“ se nám každý jen vysmál a nebral nás vážně. A guvernér svoji ženu nemá vůbec rád a ještě nám poděkoval.

Jednou odpoledne k nám přišel Johnny Julio, městský prodavač zbraní. Zeptal se nás, jestli by se k nám nemohl přidat. Prodavač zbraní se nám zdál jako velká výhoda, tak jsme ho okamžitě přijali. Byl velice mladý, ale o zbraních toho věděl víc než my všichni dohromady. On o naší reputaci dobráků nevěděl, tak vymýšlel špatnost za špatností. Jeho nápady byly zajímavé a obzvlášť špatné. Od té doby, co k nám přišel tenhle chlapík, se nám reputace začala měnit. Během dvou týdnů o nás a o naší špatnosti věděli až na pět set mil daleko. Každý se nás bál a my jsme konečně byli spokojeni.

Patrik Hošek, 9. A

Jeden den na divokém západě

Je pondělí 27. 6. 1896 a já, šerif Johnny Wolker, jdu po cestě v malé vesnici jménem Dallas. Můj kůň je přivázan k zábradlí a já hlídám. Lidé většinou tráví čas v saloonu, takže je venku celkem klid, a tak jsem se rozhodl, že tam taky zajdu a něčeho se napiju.

Když tak sedím u baru, slyším, jak někdo venku zakřičel. Vyběhnu ven a z opasku vytáhnu kolt. Vidím člověka, byl postřelený. Přišel ke mně a řekl mi: „Běžel na západ!“ Odvrátil jsem zrak na západ a uviděl člověka v černém prchajícího na koni. Vystřelil jsem po něm zhruba dvě až tři rány, ale byl moc daleko. Rychle jsem vyskočil na svého koně a uháněl za ním. Pomalu jsem ho doháněl. Asi po sedmi stech padesáti metrech jsem se dostal zhruba deset metrů za něj. Bylo to obtížné, protože jak nepřátelský kůň běžel, tak vířil prach. A tak jsem ho pomalu doháněl. Přiblížil jsem se k němu a skočil. Oba jsme dopadli tvrdě na zem. Svázal jsem mu ruce a řekl: „Zatýkám tě!“ Připoutal jsem ho ke svému koni a vedl ho pomalu zpět do vesnice. Vzal jsem s sebou i druhého koně. Když jsme dojeli, přišel k němu ten postřelený člověk, sáhl mu do kapsy a vyndal svoje zlato. A koně si taky vzal. Poděkoval mi a potřásl rukou. Zloděje jsem zavřel do vězení ve svojí šerifovně.

Byl už večer a já šel do svého domu. Převlékl jsem se a šel si lehnout. Tohle byl docela náročný den, ale dopadl dobře.

Milan Křížek, 9. A

Red Pete's story

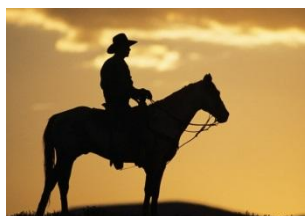
„Vstávejte, pane, jste na konečné stanici!“ vzbudil mne hlas výpravčího. „Na konečné? V Dusty Valley?“ „Ano, v Dusty Valley,“ odpověděl starší muž sedící vedle mne. „To není možné. Už zase jsem usnul ve vlaku a přejel jsem svůj cíl Bloody Creek.“ Popadl jsem tedy svou brašnu a vystoupil z vlaku. Šel jsem se podívat na ceduli, kde jsou vypsány vlakové spoje, ale deska byla překryta papírem, který hlásal, že po dobu následujícího týdne nepojede ani jeden vlak z důvodu opravy kolejiště.

Opustil jsem nádraží a pomalu jsem se blížil k osadě. Mým prvním cílem v Dusty Valley byl prodejce koní. Když jsem zjistil, kolik stojí ten nejlevnější kůň, zděsil jsem se. Cena koně byla moc vysoká, tudíž jsem opustil konírnu, abych našel nějakou možnost na vydělání peněz. Tu jsem našel u šerifa. Bylo potřeba zbavit se jednoho muže, který dělal problémy. Dostal jsem revolver a hvězdu, která nesla nápis „Pomocník šerifa“.

Takto vyzbrojen jsem vyšel na cestu. Vyrazil jsem doleva a po asi kilometru cesty jsem uviděl dům. To bylo obydlí mého cíle. Připlížil jsem se k budově a nahlédl oknem dovnitř. Viděl jsem zařízení budovy. Bylo celkem jednoduché, ale účelné. Jediná věc, která byla čistě na ozdobu, bylo paroží nad vstupními dveřmi. Z vedlejší místnosti přišel muž, který zamyšleně zkoumal noviny. Poznal jsem, že to je můj cíl. Zamířil jsem a vystřelil. Zasáhl jsem pravé stehno. Bez delší prodlevy jsem vysklil okno a skočil jím dovnitř. Po chvíli jsem už šel zpět do Dusty Valley se zajatcem vedle sebe. Šerif mi vyplatil za mou práci dostatek peněz.

Zakoupil jsem potraviny a pití a obstaral jsem si koně. Na koni jsem vyrazil z osady a jel jsem směrem na Bloody Creek. Po zmáhající cestě pouští jsem dorazil k bezejmennému uskupení domů. Sestoupil jsem z koně a prošel jsem mezi domy, abych našel ubytování. To mi poskytl zdejší hospodský. Vzhledem k blížící se noci jsem si dal jednu whisky a šel jsem do pokoje, který mi byl nabídnut. Takto skončil můj den plný dobrodružství.

Red Pete

Olympiáda

Zdeněk Galuška (3. A)

Já rád bruslím, lyžuji.
Zimní sporty miluji.
Když zahořel oheň v Soči,
Rozzářily se mi čí.
Byli jsme moc zvědaví,
Kolik bude medailí.

Osmkrát nám zacinkali,
Obrovskou radost udělaly.
Všem sportovcům patří díky,
Za ty krásné okamžiky.
Snažili se nezklamat,
Své rekordy překonat.

A když pak hry skončily,
I maskoti se loučili.
Sfoukl oheň velký Míša,
Po tváři mu stekla slza.
Na shledanou, zimní hry,
Za čtyři roky v Koreji.

Příběh od P

Petr pije pivo, pak půjde prát práškem Persilem prádlo. Pejsek pozoruje pračku při praní. Petr píše Pavle píseň. Pavla povídá Petrovi: „Překrásná píseň!“ Pejsek poskočí popodál, protože pračka pípá. Petr přijde pro prádlo. Petr pověsí prádlo. Pejsek pošťuchuje Pavlu. „Přestaň.“ Petr pokáral pejska. „Přijď pozítří,“ povídá Petr Pavle. Pavla přikývla. Petr pověsil pět párů pěkných pruhovaných ponožek. Pejsek poskakuje po prádelně plné prádla. Pejsek poskakuje po posteli. Petr přichází před postel. Pejsek pořád poskakuje po posteli před podřimujícím Petrem.

Pašavová Petra, Kopačková Simona, 7. C

Pštrosovi

Pštros, pštrosice procházejí parkem. Potkali pěnkavy a prasátko Pigi. Po půlnoci přišli před panelák. Pan pštros políbil pštrosici, položili pštrosátka před postel. Po poledni prala paní pštrosice

prádlo. Pan pštros pomáhal. Poslouchali písničky, pobrukovali při praní. Potom paní pštrosice podala pštrosí papání. Pan pštros při papání pil pivo. Paní pštrosice prskala po panu pštrosovi, protože při papání podřimoval. Přišel podvečer. Pštrosátka se prala, paní pštrosice prskala. Pštrosátka přestala. Před půlnocí pštrosovi spali.

Skolková Michaela, Štěpánová Tereza, 7. C

Podivný příběh

Potkali právě psa před Petry panelákem. Pes Pinda pořád posmutněle povzdychával, protože páníček pomačkával potulného psa. Páníček pochopil pocit psa. Pak prošli park po procházce překrásnou Paříží. Po parku pobíhali psi, protože právě počala přehlídka psů. Poté pes poštl páníčka přehlídkou pódia. Pes počůral producenta pařížského parku. Páníček pomohl producentovi, protože padal po prknech pódia. Pes pocítil pýchu. Páníček právě pocítil provinění. Počátek podzimu proběhl pěkně podivuhodně. Pak páníčka pokousal pes. Pes Pinda právě probudil páníčka. Pěkne podivný příběh. Páníček pro psa promyslel páteční plán. Plně podobný pátečnímu příběhu pro pařížský program.

Alena Fořtová, Andrea Nová, 7. C

Příběh od P

Petr pere prádlo pracím práškem. Pere pondělky po pátky. Pondělí patnáctého prosince přestala prát pračka. Petr pospíchal pro pomoc. Potkal Pepu. Petr poprosil Pepu: „Poopravíš pračku?“ Pepa poopravil pračku. Pračka prala. Petr poděkoval Pepovi.

Kryštof Smetana, Václav Frolík, 7. C

Jednoslabičný příběh

Žil byl hroch a měl stůl a moc si přál mít byt. Dnes jel do Prd. Tam měl shon na byt. A kde se vzal, tu se vzal pan Pštros. Křup až mu upad zub na zem. Pan Pštros vzal zub a šli na byt. Hroch měl chuť na chléb, když jel vlak. Bum a vlak jel dál, až byl hroch zpět. Hroch to řek všem. Hroch žil dál sám.

Hana Knězová, Soňa Adámková, 7. C

Karkulka

Jako každý den jsem rozvázela muffiny do všech sousedních domů v okolí. Vzala jsem si kolo, červený plášť a vyjela jsem. Jela jsem přes pole, louky, potůček a les.

V hustém smíšeném lese jsem trochu zpomalila a dívala se, jestli neuvidím nějaké houby. To proto, aby mi babička uvařila smaženici nebo něco podobného. Najednou jsem nad sebou něco uslyšela a něco na mě spadlo. Byla to veverka v modrých trenýrkách, sáčku a v tlapkách měla foťák. Najednou vykřikla a schovala se za moji nohu, protože zpoza keře vylezl vlk. Ptal se, co mám v košíčku, a já mu řekla, že babiččiny muffiny. No, vlastně už jenom jeden pro mě. Chtěl ho, ale v tu chvíli se něco zablesklo. Využila jsem té možnosti a pádila k babi.

Když jsem k ní dorazila, v posteli ležel vlk s jednou z babiččinych masek, které babička vyrábí jen tak z legrace. Ptala jsem se, kde babi je, jenže vlk mi odpověděl, že už tu nebyla, když přišel. Zaslechla jsem, jak se zakymácely dveře od skříně. Otevřela jsem je a vypadla babička zamotaná do padáku a taky dřevorubec.

Na konci dne, to už byl vlk pryč, jsem se své babičky ptala, kde vzala ten padák, co do něj byla zamotaná. Ale nechtěla mi to říct, že bych tomu stejně nevěřila. Podala mi muffina a zatvářila se tak tajemně, že jsem si řekla, že musím zjistit, proč má ten padák. A pokračování vám povím příště...

Katka Jará, 9. A

Mařenka

Dnes je to rok, co nám umřela maminka. Zůstali jsme s Jeníčkem a tatínkem sami. I když se nám po mamince stýskalo, byli jsme s tatínkem velice šťastni až do chvíle, než tatínek přišel domů s jednou prý úchvatnou novinkou.

Když přišel z práce, řekl: „Děti, chtěl bych vám něco říct. Zítra sem přivedu vaši novou maminku. „ S Jeníčkem jsme se na sebe podívali a začali se radovat. Večer, když nás tatínek uložil do postele, dal nám pusku na dobrou noc, odešel. Zavřel za sebou dveře a já jsem v duchu doufala, že snad ta naše nová maminka bude taková, jako byla ta naše. Druhý den, nevím proč, nás tatínek oblékl do svátečních šatů. Asi za hodinu k nám zavítala paní, která měla být naše nová maminka. Čas uběhl a tatínek šel po večeři k paní Libušce (tak se jmenovala) a pronesl: „Libuško, vezmeš si mě?“ Vykřikla radostí a odpověděla jedním slovem: „Ano!“

Šest měsíců se chovala jako opravdová maminka. S Jeníčkem jsme ji začínali mít rádi, ale po půl roce jako by se úplně změnila. Na mě a mého bratříčka pořád křičela a s naším tatínkem se jen hádala. Jednoho dne Libuše řekla tatínkovi: „Zaveď děti do lesa, poruč jim natrhat maliny a až se nebudou koukat, odejdeš a necháš je tam.“ Všechno jsem slyšela přes otevřené dveře, a tak jsem to všechno šla říct Jeníčkovi. Chvíli jsme přemýšleli, co bychom mohli udělat, a Jeníčka potom napadlo,

že bychom mohli utéct z domova. V tu chvíli mě nic jiného nenapadlo, a tak jsem souhlasila. Navečer jsme si sbalili všechny věci, napsali dopis na rozloučenou a o půlnoci jsme utekli.

Druhý den, když jsme byli úplně vyčerpaní, jsme uviděli domeček. Ta rodina, u které bydlíme dodnes, se nás ujala, a my se už nikdy nevrátili domů k tatínkovi a Libuši.

Denisa Kellerová, 9. A

Co vypráví strom

Jednoho dne, když jsem šla se svým psem na procházku, se mi stala neuvěřitelná věc. Promluvil na mě starý, velký, ztrouchnivělý strom.

Bylo léto a my jsme šli cestou, kterou lemovaly rozkvetlé stromy, keře a vesele si prozpěvoval snad každý živočich.

Když jsme došli k malému potůčku, kde jsme se zastavili, abychom se osvěžili a nabrali síly na další kus cesty, přemohla mě únava. Sedla jsem si k potůčku pod rozkvetlým velkým stromem a zavřela oči, zatímco můj pes dováděl ve vodě. Vtom jsem uslyšela divné zvuky, jako by někdo vzdychal. „Umírám žízni.“ Hrozně jsem se lekla, vyskočila na nohy a rozhlížela se, kdo tady mluví. Nikdo tu však nebyl. „To jsem já, ten strašlivý strom, co je naproti tobě.“ Podívala jsem se na strom a zeptala se: „Ty mluvíš?“ „Ano, ale nikdo o tom neví. Jen ty,“ odpověděl strom. „Dej mi, prosím, napít.“ Vytáhla jsem z batohu PET lahev, nabrala do ní vodu z potoka a začala jsem strom zalévat. Asi po páté lahvi strom opět promluvil: „To stačí, mockrát ti děkuji.“ Znovu jsem si sedla do jeho stínu a on mi začal vyprávět, že se na tento svět dívá už přes osmdesát let a že se tu leccos změnilo. Vyprávěl mi, jak se zde v létě děti koupou a v zimě dovádí se sněhem. Pověděl mi toho strašně moc a já naslouchala každému slovu. Když se začalo stmívat, rozloučili jsme se a já šla se svým psem domů.

Snad nikdy na tento strom nezapomenu. V létě ho chodím zalévat a on mi na oplátku vypráví své úžasné historky.

Jana Koutenská, 9. A

Dárek, který mi změnil život

Je 21. května 2005 a já slavím své šesté narozeniny. Ráno jsem se vzbudila s pocitem, že dneska oslavím své narozeniny s kamarády a rodiči. V den narozenin jsem s mamkou vařila slavnostní oběd, na který přijela babička s dědou, teta, strejda a všichni další příbuzní.

Po obědě jsem zavolaal kamarádům, aby mi přišli pomoci sníst můj dort. Přinesli mi dárky, hráli jsme hry a bavili jsme se. Okolo páté hodiny nás rodiče zavolali pod altánek. Během několika vteřin se mi změnil život. „Ježiši, to je nádhera!“ vykřikla jsem. Z altánu vyběhl malý flekatý pejsek. Rozběhl se ke mně a skočil mi do náruče. Celé odpoledne jsme si s ním hráli.

Večer, když kamarádi odešli, jsme vybírali jméno pro pejska. Losovali jsme ze sedmi návrhů napsaných na papírky. Brácha napsal na šest papírků jméno Santos. Já napsala na jeden Fík. Samozřejmě jsem vytáhla jméno Santos. Řekla jsem: „Je to můj pes a podle mě se bude jmenovat Fík!“ Babička měla kokršpaněla, který měl jméno Max. „Bude to Maxipes Fík,“ řekla jsem. Max už byl docela starý a rozumný, proto Fíka naučil hodně dovedností. Fík je chytrý a hodný pes, který umí všechny povely, jež jsme ho naučili.

Max po necelých čtyřech letech umřel. Babička si vzala psa z útulku, kterého nemá Fík rád. Vyjdou spolu, ale Fík už je teď starší a už si s ním nechce ani hrát. Dárek, který jsem dostala k šestým narozeninám, už nikdy nechci ztratit.

Adéla Brožová, 9. A

Dárek, který mi změnil život

Znáte ten pocit, že nemáte žádný nápad, téma, o čem psát? Tento pocit mám každý den. Pracuji u známého časopisu, pro který píši články. Nejraději píši vymyšlené, sci-fi romány, které vždy dobře skončí. Den co den vymýšlím, přemýšlím a vždy mně blikne nápad strašně pozdě. Ale včera, včera to bylo jiné. Úplně jiné.

Měla jsem narozeniny. Jako každý jiný den jsem se ráno oblékla, učesala, namalovala a šla do práce přes celé město. Začínám velmi brzy, proto chodím, když je ještě tma. Město je vždy zahalené do tmy, na silnicích se třpytí rosa, na trávě odpočívá jinovatky. Miluji rána.

„Ahoj Míšo,“ pozdraví mne každé ráno můj dobrý kamarád Honza. „Hodně štěstí, zdraví...“ začne zpívat a já se ho pokouším utišit. Nemám ráda narozeninové písničky. Připadají mi tak umělé. „Pštt, radši mi řekni, jak dopadl tvůj článek. Líbil se?“ a s nadějí v hlase se na něj usměju. On však moji grimasu nezopakuje, spíše se e na mne podívá v pravém opozitu. „Ne. Právě, že vůbec. Mrzí mě to. Myslel jsem si, že tentokrát oslním, a ono nic. Chtěl bych umět psát jako ty.“ „Jako já?“ a začnu se nezadržitelně smát. „To ty výborně píšeš, máš skvělé nápady,“ kouknu na něj šibalským pohledem. „Víš co?“ Je vidět, že rudne jako pivoňka. „Nebudeme to řešit v den tvých narozenin. Můžu tě pozvat někam večer? Oslavíme to spolu.“ „Jasně, budu ráda,“ je přece jediný, kdo si vzpomněl.

Honza je vysoký, štíhlý a hnědovlasý. Má vysportovanou postavu, která se k němu dokonale hodí. Na rtech vždy vykouzlí moc hezký úsměv. Na Honzovi mám moc ráda jeho optimismus a vždy umí moc pěkně potěšit.

Do restaurace jsem přišla o něco dříve. Honza už na mě čekal u stolu. Ani jsem si neuvědomila, jak mu to sluší v obleku. Jeho tvář se dokonale leskne ve světle svíčky, až začnu být celá nesvá.

„Ahoj,“ pozdravím ho a vyčaruji široký úsměv. On mi úsměv opětuje. „Mám pro tebe dáreček,“ řekne a vytáhne cosi z kapsy. Je to nádherné pero, které má všechny barvy duhy. Je na něm napsáno krásné motto: „Nikdy nedělej druhému to, co by se nelíbilo, kdyby on dělal tobě.“ Dohnalo mě to až k slzám. Hrozně mě to potěšilo.

Jakmile jsem se vrátila domů, začala jsem psát. Duhovým perem jsem se propsala až do půlnoci. Dostala jsem výborný nápad na článek. Večeře s Honzou se mi moc líbila a myslím se, že by z toho nemuselo být jen přátelství.

Uvědomila jsem si, že bychom měli mít radost už jenom tím, že každý den se na nás někdo usměje, že dostaneme nějaký dárek, který nám může změnit celý život od základů. S perem jsem napsala bestseller, který mě vynesl až na vrchol. Děkuji, Honzo.:)

Míša Hejplíková, 9. A

Jak jsem se stal slavným

Vše se započalo před pěti lety. Čerstvě po škole a maturitě jsem nastoupil k jednomu požárnímu útvaru v New Yorku. Kolektiv na směně byl příjemný, se všemi jsem vycházel. Hned první den jsem jel na ostrý zásah. Byl to naštěstí „jen“ požár kuchyňského sporáku, který moc škody nenapáchal.

Takhle jsme jezdili na různé zásahy. Na jeden ale nikdy nezapomenu. Dne 11. září 2001 byl nahlášen teroristický útok na Světové obchodní centrum. Nejprve jsem si myslel, že to bude nějaká výbušnina v obálce nebo tak něco. Ale mýlil jsem se. Z dálky byl vidět mohutný kouř. Po příjezdu na místo mi bylo jasné, že to bude obrovský průšvih. Já jsem viděl, spadl kus stropu, tak jsem všeho nechal a šel se podívat, zda tam někdo není. Aly byl. Tak jsem ten kus stropu odtáhl a vyprostil lidi. Ale pak začaly padat další kusy. Já jsem se vracel pro zraněné, a když jsem odnesl posledního člověka, chtěl jsem se vrátit zkontrolovat, jestli tam někdo nezůstal. Jenže část stropu zasáhla i mě a upadl jsem do bezvědomí.

Když jsem se probрал, necítil jsem nohy a nemohl jsem s nimi hýbat. Lékař mi řekl, že jsem ochrnl a že budu odkázaný na vozík. Byla to pro mě rána.

Později jsem dostal medaili za statečnost od prezidenta USA. Psalo se o mně v novinách, byl jsem i v televizi. Myslím, že to je přehnané, dělal jsem jen svoji práci.

Je ze mě invalida, ale žiji s dobrým pocitem, že jsem zachránil lidské životy. A cením si toho, že mou práci ocenil i prezident.

Marek Charvát, 9. A

Reklama

Měli bychom se asi zamyslet, jaký vliv na lidi mají reklamy. Z každého letáku, televizního kanálu i rozhlasu jsou na nás chrleny informace o tom, jaká nová úžasná věc právě přišla na trh a jaké úžasné má vlastnosti. My jim slepě věříme. Místo čokolády Karel si raději koupíme čokoládu Milka, která je sice úplně stejná, ale o pár korun dražší. Nikdo totiž nepoukázal na jemnou chuť čokolády Karel.

Nemysleme si však, že reklama oblbuje jen nás „moderní“ lidi. Reklama je stará stejně jako obchod samotný. I na prastarých tržištích vyvolávali trhovci, jaké výhody mají ty či ony škrpály a že jejich kyj omráčí protivníka více než ten od souseda. Z tohoto volání (latinsky volat = clamare) vzniklo také slovo reklama. Časem se z trhů přešlo na obchody. Z nichž už prodavači nekřičeli oknem ven, ale dávali o sobě vědět pomocí letáků a jiných tiskovin. Poté přišel rozhlas, k němu byl přidán i obraz a byly reklamy i v televizorech a časem i na internetu.

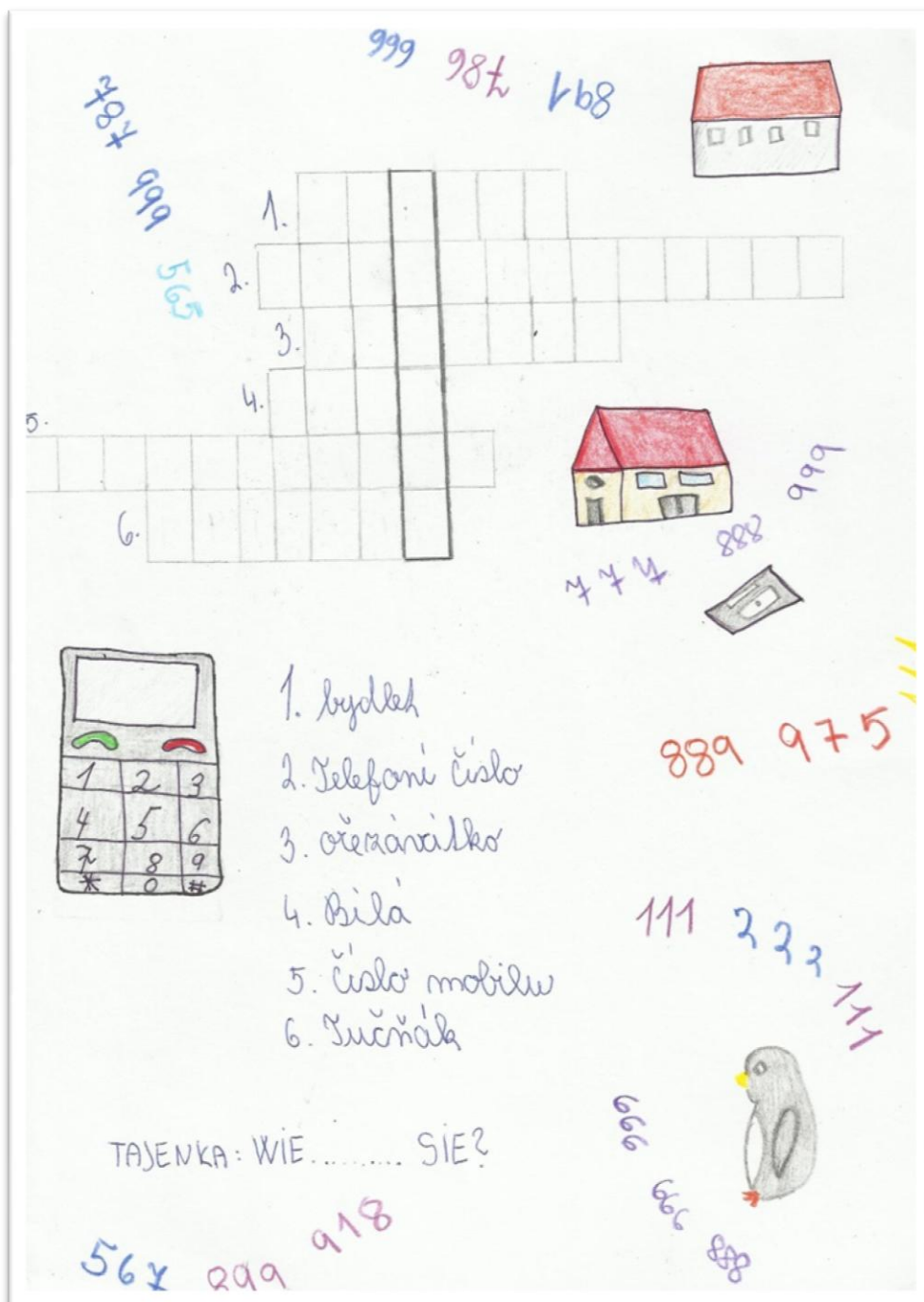
Dnes reklama na lidi velmi působí. Která dívka by přece nechtěla vypadat jako ta herečka z reklamy na kosmetiku. Takto ovlivněné dívky přestávají jíst a stávají se z nich anorektičky. Nebo jiným problémem jsou reklamy na elektrotechniku. Děti chtějí nejnovější telefony a herní zařízení, ale že na tyto vymoženosti nemají rodiče finance, je nezajímá. Děti poté jsou našťavané, že rozmazlený Franta už má nový iPhone, který umí kdejakou hru, zatímco to dítě má pouze starší Samsung.

Dalším záporným faktorem u reklam je jejich vtíravost. Jsou prostě všude. Během jednoho filmu běží nemálo přestávek na reklamy, čímž značně prodlouží trvání pořadu. V rádiu také neslyšíme nejnovější hity v jednom celku, ale jsou rozdělené reklamami na to či ono. Taktéž naše poštovní schránky se prohýbají pod vahou letáků, které nás upozorňují na aktuální slevy v hypermarketu na konci obce. U každé dobré dálnice jsou billboardy namačkané na sebe tak, že skoro ani nejsou vidět, ale hlavní je, že strhávají pozornost řidičů na vozovce.

Já osobně se reklamou ovlivnit většinou nechám, jelikož jsem osoba lenivá a nezamýšlím se nad pravdivostí reklamy. Na vás však apeluji s tím, abyste se zamysleli, co z věcí v reklamě je skutečné a co je pouhou iluzí. Děkuji za vaši pozornost a nyní už přestávka na reklamu.

Jakub Řáha, 9. A

Učitelka se nedopatřením dostane do pekla. Bloumá, rozhlíží se, nakonec si zaleze do koutka a pozoruje cvrkot, až ji tam najde při kontrole Lucifer:

"Proboha, ženská, co tu děláte, tohle je nějaký renonc, vy přeci patříte do nebe. Tohle je peklo."

"Peklo? A já myslela, že to je velká přestávka."

